

знаковою фігурою не лише української, а й світової літератури, здобувши право на безсмертя. Тому навіть через роки й віки не міліє, а прибуває джерело людської шани та поваги. І не даремно в кожній українській оселі є шевченківський «Кобзар», який вчили та вчать на пам'ять, за яким навчають читати.

Сповнені любов'ю до рідної землі, прагненням зробити життя українців гідним і достойним, з натхненням звучать слова Тараса і сьогодні. Глибоко переконаний, що вони є і будуть важливим орієнтиром та дороговказом на подальшому шляху державотворення й демократизації суспільства. Не має сумніву, що, як і мріяв наш великий пророк, «оживе добра слава, слава України».

Нехай святе Шевченкове ім'я об'єднає всіх нас незалежно від поглядів та переконань задля щасливого майбутнього. Хай велич генія Т. Г. Шевченка живе й перемагає.

Тож несімо гідно у своїх серцях вічне слово Кобзаря, рівняймося у своїх ділах та думках на нього, втілюймо його заповіді у життя.

Т.Г. ШЕВЧЕНКО - ГЕНИЙ УКРАИНСКОГО НАРОДА

Аннагульєв Б.Б., студ. 4 курса факультета менеджмента и экономики
Научный руководитель – Войчук Н.Г., старший преподаватель кафедры
укр. и русск. языков

Тарас Григорьевич Шевченко - великий поэт, гений украинского народа, который внес неоценимый вклад в духовную сокровищницу человечества. В своем творчестве художник достиг мирового уровня. Его совершенные произведения сеют зерна света и добра, полыхают неугасаемым пламенем бескомпромиссной справедливости, пронизательной мудрости. Тарас Шевченко родился крепостным, и ему, как никому другому, были близки и понятны страдания бедноты. Поэтому всю свою жизнь поэт посвятил служению идее национального и социального освобождения трудящихся. В своих произведениях он излучал на обиженных всю силу большой любви, а трагедию сироты или вдовы возносил до уровня мировой трагедии.

«Кобзарь» Т. Шевченко знаменовал собой демократизацию мировой литературы, потому что с его страниц едва ли не впервые заговорили целые социальные материи, которые оставались неизвестными для элитарной культуры, и это было откровением.

Творчество Т. Шевченко – выдающееся всеевропейское и мировое явление, так как поэт впервые в истории нарушил тысячелетнюю немоту социальных низов. Поэтому "Кобзарь" имеет планетарное значение: именно украинским словом впервые заговорили неизвестные до тех пор для элитарной культуры народы мира, представителем которых стал украинский народ.

Имя Тараса Шевченко драгоценной жемчужиной сверкает в золотой сокровищнице мировой культуры. В плеяде бессмертных классиков литературы

гениальний поет українського народу по праву стоїть в одному ряду з такими титанами мислі і слова, як Гомер і Шекспір, Пушкін і Толстой, Гете і Байрон, Шиллер і Гейне, Бальзак і Гюго, Мицкевич і Бернс, Руставелі і Низами, Омар Хайям і Махтумкулі, чье насліддя стало достоянням всего передового людства.

МУЗИЧНИЙ ФОЛЬКЛОР У ЖИТТІ І ТВОРЧОСТІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

Бабушкіна А., студ. II курсу факультету агрохімії та ґрунтознавства

Науковий керівник – Тихоненко О.В., канд. філол. наук,

доцент кафедри укр. та рос. мов

Народність творів Т.Шевченка, особливо його тісний зв'язок з музичним фольклором віддавна привертала увагу дослідників. Студіювалися соціально-побутові джерела поезики Т.Шевченка, вплив на його творчість дум, кріпацьких, козацьких, чумацьких, побутових та обрядових пісень, а також коротких жартівливих приспівків до танців. Звичайний внесок у розробку цієї проблеми зробили Ф. Колесса, М.Грінченко, Д.Ревуцький, О.Правдюк та ін. За межами досліджень ще й досі лишається проблема впливу на творчість поета мистецтва Терпсіхори, зокрема Української Терпсіхори – народного танцювального мистецтва, хоча яскравих сцен танцювання та окремих розповідей і висловів з приводу танців у поезіях, прозі та драматичних творах значна кількість. Не менш цікавими є ставлення поета до мистецтва танцю, яке місце воно посідало в його житті і творчості. Танцювали на той час вальс, польку, мазурку, екосез, коті льон та інші танці. До такого світського товариства поета привів письменник Є.Гребінка. І вже через годину серед гостей стало чути українську мову, а згодом старенька господиня танцювала з поетом український народний танець. Народна танцювально-пісенна стихія яскраво відбилась у драматургічній спадщині Шевченка.

Кобзарі та лірники були знавцями пісенно-танцювального репертуару, що виконувався на вулиці, у корчмах, на весіллях та інших зібраннях молоді. Образ народного співака-кобзаря простежуємо в багатьох віршах Т. Шевченка. Не менш яскраво відображено мистецтво народних танців у прозовій спадщині поета. Згадки про них спостерігаємо у повістях «Княгиня», «Наймичка», «Музикант», «Прогулка с удовольствием ии без морали».

Шевченко володів своєрідним стилем опису танцювальних сцен та самих танців: у своїх творах він не описує окремі рухи танців, його метою є створення відповідного емоційного враження. Часто у творчості поета танець сприяє поглибленню психологічних характеристик дійових осіб і стає символом боротьби за національну єдність, перемогу та незалежність.